

בבית המשפט העליון

רע"א 7762/20

לפני : כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנר

המבקש : פלוני

נ ג ד

המשיבה : מנורה חברה לביטוח בע"מ

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו בע"א 15675-06-20 מיום 14.10.2020,
שניתן על-ידי כב' השופטת א' כהן

בשם המבקש : עו"ד ארן פריזנט

בשם המשיבה : עו"ד רם דורון

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת א' כהן) בע"א 15675-06-20 מיום 14.10.2020, בגדרו התקבל ערעורה של מנורה חברה לביטוח בע"מ, היא המשיבה (להלן: המבטחת), על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט הבכיר מ' קליין) בת"א 45247-04-19 מיום 2.3.2020. בית משפט השלום קיבל את תביעת המבקש לתשלום תגמולי ביטוח בגין נכות שנגרמה לו כתוצאה מתאונה.

2. ביום 21.3.2017 נחבל המבקש, יליד 1973, בברכו השמאלית, בתאונה אשר הוכרה כתאונת עבודה (להלן: התאונה). בעקבות הפגיעה, קבעה ועדה רפואית של המוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל), בין היתר, כי נותרה למבקש נכות צמיתה בשיעור של 15% (לפי סעיפים 35(1)(ב)-35(1)(ג) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן: תקנות המל"ל)).

3. בעת קרות התאונה, היה המבקש מבוטח על-ידי המבטחת מכוח פוליסת ביטוח שכללה כיסוי ל"נכות כתוצאה מתאונה" (להלן: הפוליסה). בשל חשיבותן, אציג תחילה כמה מהוראות הפוליסה הרלוונטיות לענייננו.

בסעיף 1 לפוליסה, מוגדר "מקרה ביטוח" כ"תאונה שאירעה במהלך תקופת הביטוח בעקבותיה לקה המבוטח בנכות מלאה או בנכות חלקית בתוך שלוש שנים ממועד קרות התאונה" (ההדגשה שלי, י.ו.). המושגים "נכות חלקית" ו"נכות מלאה" מוגדרים באותו הסעיף כדלקמן:

"נכות חלקית: נכות רפואית צמיתה ובלתי הפיכה ... והכוללת אובדן חלקי של איבר אחד לפחות מאיברי הגוף או אובדן חלקי של כושר הפעלתו של איבר אחד לפחות מאיברי הגוף;

נכות מלאה: נכות רפואית צמיתה ובלתי הפיכה ... והכוללת אובדן מוחלט של איבר אחד לפחות מאיברי הגוף או אובדן מוחלט של כושר הפעלתו של איבר אחד לפחות מאיברי הגוף".

בסעיף 7(ב) לנספח 881 לפוליסה (להלן: הנספח), מופיעה טבלה שבה מפורטים סוגים שונים של נכות מלאה, כאשר לצד כל סוג נכות, מצוין שיעור תגמולי הביטוח שהוא מקנה למבוטח מתוך סכום הביטוח המלא של הפוליסה (להלן בהתאמה: הטבלה וסכום הפוליסה). כך למשל נקבע בטבלה כדלהלן:

(-) איבוד גמור ומוחלט של רגל אחת – 40%.

(-) איבוד גמור ומוחלט של הבהן ברגל – 5%.

(-) איבוד גמור ומוחלט של כל אצבע אחרת ברגל – 3%.

(-) איבוד גמור ומוחלט של כף הרגל – 30%.

בסעיפים 7(ג) ו-7(ד) לנספח, הובהר כיצד יחושבו תגמולי הביטוח בעבור נכות

חלקית באיבר המפורט בטבלה או באיבר שאינו מפורט בה:

“(ג) במקרה של נכות חלקית שהינה נכות תמידית, באיבר הכלול בטבלה לעיל, ישולם סכום ביטוח חלקי לפי יחס השיעור הקבוע בטבלה לעיל בגין אובדן מלא של אותו איבר, לבין שיעור הנכות המקסימאלית הקבוע לעניין אותו איבר במבחנים שבחלק א’ לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (התוספת לתקנה 11 לתקנות המל”ל), כפול שיעור הנכות שייקבע על ידי רופא מומחה בתחום הרלוונטי, כפול סכום הביטוח המלא ...

(ד) בכל מקרה של מקרה ביטוח באיבר שאינו נזכר בטבלה שלעיל, ישולם סכום ביטוח השווה למכפלת סכום הביטוח המלא בשיעור הנכות, כפי שייקבע על ידי רופא מומחה בתחום הרלוונטי, ובלבד שאותה נכות היא תמידית” (ההדגשות שלי – י.ו.).

הנה כי כן, בעוד שנכות חלקית באיבר המופיע בטבלה מזכה את המבוטח בתגמולי ביטוח המהווים אחוז כלשהו מתוך שיעור התגמולים שנקבעו לגבי אותו איבר (על-פי הנוסחה הקבועה בסעיף 7(ג) כאמור), הרי שעבור נכות חלקית באיבר שאינו מופיע בטבלה – זכאי המבוטח לתגמולים הנגזרים מהסכום הכולל של הפוליסה.

4. ונשוב לענייננו. בעקבות הפגיעה בברכו, פנה המבקש אל המבטחת בתביעה לקבלת תגמולי ביטוח על-פי הפוליסה. מומחה רפואי מטעם המבטחת בדק את המבקש ומצא אף הוא, בדומה לוועדה הרפואית של המל”ל, כי נותרה למבקש נכות צמיתה בשיעור של 15%. בהמשך לכך, שילמה המבטחת למבקש תגמולי ביטוח בסך של 76,046 ש”ח – וזאת לפי חישוב הנסמך על הנוסחה המופיעה בסעיף 7(ג) לנספח, המתייחס, כמפורט לעיל, לנכות חלקית באיבר הכלול בטבלה שבנספח, ובענייננו – “איבוד גמור ומוחלט של רגל אחת” (על-פי הנוסחה האמורה יש לחשב את שיעור התגמולים לפי היחס בין שיעור הנכות שנקבע עבור “איבוד גמור ומוחלט של רגל אחת” (40%) ובין שיעור הנכות המקסימלי הקבוע לגבי אותו איבר בחלק א’ לתוספת לתקנות המל”ל (80%) לפי פרט 47(6) לתוספת), כפול שיעור הנכות שנקבע למבוטח על-ידי רופא מומחה, כפול סכום הפוליסה $(1,013,953 \times 15\% \times 80\%) / 40\%$. יוער כי סכום זה שווה לכ-7.5% בלבד מתוך סכום הפוליסה נכון למועד התאונה.

5. ביום 28.4.2019 הגיש המבקש לבית משפט השלום תביעה נגד המבטחת לתשלום תגמולי ביטוח על-פי תנאי הפוליסה. במסגרת התביעה נטען, בעיקרו של דבר, כי יש

לפרש את הוראות הפוליסה כך ש"ברך" לא תיחשב לחלק מ"רגל", אלא לאיבר עצמאי אשר לא נזכר בטבלה. משכך, התבקש בית משפט השלום לקבוע, כי בהתאם לסעיף 7(ד) לנספח, זכאי המבקש לתגמולי ביטוח בסך של 152,092 ש"ח, השווים לכ-15% מסכום הפוליסה (להבדיל מגזירת התגמולים מן השיעור שנקבע ביחס לנכות מלאה ברגל).

6. מנגד, טענה המבטחת כי יש לראות בברך כחלק מ"רגל", ולא כאיבר עצמאי, ומשכך, הסעיף הרלוונטי לחישוב תגמולי הביטוח להם זכאי המבקש הוא סעיף 7(ג) לנספח. עוד טענה המבטחת כי קבלת פרשנות המבקש להוראות הפוליסה עלולה להביא למצב אבסורדי שבו תגמולי ביטוח עבור נכות בברך יעלו על תגמולים עבור איבוד מוחלט של הרגל.

7. בפסק דין מיום 2.3.2020 קיבל בית משפט השלום את תביעת המבקש, וקבע כי יש לראות בברך כאיבר עצמאי אשר לא נזכר בטבלה, ומשכך יש לחשב את תגמולי הביטוח לפי סעיף 7(ד) לנספח. בית משפט השלום ציין כי המבטחת בחרה לפרט בטבלה חלקי רגל אחרים, מהם בעלי תפקיד מינורי בהשוואה לברך, כגון "בוהן" או "כל אצבע אחרת ברגל". למרות זאת, כך צוין, המבטחת בחרה שלא להגדיר את שיעור התגמולים שישולמו עבור נכות מלאה בברך, והותירה עניין זה עמום. בנסיבות אלה, ובהתאם לכלל הפרשנות נגד המנסח ולטובת המבוטח, נקבע שיש לפרש את הוראות הפוליסה כך שברך היא איבר אשר אינו נזכר בטבלה כאמור.

בית משפט השלום הוסיף כי מסקנתו בדבר הגדרת הברך כאיבר עצמאי נתמכת אף בהגדרות רפואיות ומילוניות של המונחים "איבר" ו"מפרק". כן נקבע כי אין לחשוש מפני מצב שבו תגמולי ביטוח בגין נכות בברך יעלו בשיעורם על תגמולים בגין אובדן הרגל כולה. זאת, בין היתר, על סמך ההנחה שרופאים מטעם חברות ביטוח לא יקבעו אחוזי נכות גבוהים יותר בגין פגיעה בברך מאשר אחוזי הנכות הנקבעים בשל איבוד הרגל כולה. בית משפט השלום ציין כי הנחה זו מבוססת אף על פרקטיקה רווחת, אשר מושפעת, ככל הנראה, מהוראת תקנה סעיף 11(ג)(2) לתקנות המל"ל אשר קובעת כי דרגת נכות בשל מספר פגימות באותה גפה לא תעלה "על אחוזי הנכות שנקבעו לקיטוע החלק הפגום של אותה גפה".

8. המבטחת הגישה לבית המשפט המחוזי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום. בפסק דינו מיום 14.10.2020 קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור. בעיקרו של דבר, נקבע כי לשון הפוליסה ברורה וקובעת את שיעור תגמולי הביטוח בגין פגיעה חלקית באיבר המצוין בטבלה, כגון רגל. פגיעה חלקית מעין זו כוללת, כך נקבע, אף

פגיעה בברך המהווה חלק מן הרגל, וזאת על-פי הבנה פשוטה וסבירה של הפוליסה והמונחים הרלוונטיים. יתר על כן, נקבע כי קבלת פרשנות המבקש להוראות הפוליסה עלולה להוביל לתוצאה אבסורדית לפיה מבוטח שרגלו נקטעה במלואה יקבל תגמול נמוך מזה שיתקבל עבור נכות חלקית בברך בלבד. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי מסקנתו המתוארת נתמכת אף בפסיקות הערכאות הדיוניות במקרים דומים.

על פסק דין זה נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי.

הבקשה דנן

9. המבקש טוען כי יש ליתן לו רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בעיקרו של דבר, מן הטעם שבקשתו מעוררת שאלה בעלת עניין ציבורי והשלכות רוחב, וכן מאחר שפסיקת הערכאות הדיוניות בסוגיה הנדונה אינה אחידה וטרם הוכרעה על ידי בית משפט זה. בתוך כך, שב המבקש על טענותיו לפני הערכאות קמא, תוך שהוא סומך ידיו על פסק דינו של בית משפט השלום, וכן מלין על הוצאות המשפט שהושתו עליו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

10. המבטחת טוענת כי הבקשה דנן אינה מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לגופם של דברים, שבה אף המבקשת על הטענות שהעלתה בערכאות קמא, וסומכת ידיה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בתוך כך, מפנה המבטחת לעמדת רשות שוק ההון ביטוח וחסכון (להלן: המאסדר) שהוגשה במסגרת תובענה ייצוגית אשר עסקה בשאלת אופן חישובם של תגמולי ביטוח בגין נכות שנקבעה בשל פגיעה בשוק (ת"צ (מחוזי ת"א) 57806-02-18 אביגדור נ' הכשרה חברה לביטוח בע"מ). לטענת המבטחת, בעמדתו המתוארת סבר המאסדר כי אין לראות בשוק כאיבר עצמאי לעניין חישוב תגמולי ביטוח, אלא כחלק מהרגל, והדברים יפים אף ביחס לברך.

דיון והכרעה

11. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן אך במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). אני סבורה שהמקרה שלפנינו נופל בגדר מקרים אלה.

12. הסוגיה המתעוררת במקרה דנן היא שאלת הגדרתה של ברך במסגרת פוליסת ביטוח – אם כאיבר עצמאי ואם כחלק מ"רגל". שאלה זו, שהיא לכאורה מצומצמת, משליכה על שאלה רחבה יותר המתעוררת בנוגע לפוליסות ביטוח דומות לזו הנדונה בענייננו, והיא – האם יש להתייחס לחלקי גפיים כלשהם (שוק, ירך, מרפק, זרוע וכיוצא באלה), אשר אינם זוכים להתייחסות פרטנית ומפורשת בנוסח הפוליסה, כאיברים עצמאיים, או שמא כחלקי הגפה עצמה (רגל או יד), אשר אכן זוכה להתייחסות בפוליסה. בהתאם לכך, עלינו לבחון אם יש לראות כנכות בחלקי גפיים כאמור כנכות חלקית בגפיים עצמן, או שמא כנכות באיבר עצמאי, אשר תגמולי הביטוח עבורו יחושבו במובחן משיעור התגמולים הקבוע עבור הנכות בגפה עצמה כאמור.

13. ואמנם, שאלה זו התעוררה בעבר בהליכים שהתנהלו לפני הערכאות הדיוניות, לאור הוראות דומות בפוליסות ביטוח שונות, וניתנו בה פסיקות סותרות. כך, ניתן למצוא פסיקות בערכאות הדיוניות המכירות בדרך כאיבר עצמאי, במובחן מרגל (ראו למשל: ת"א (שלום נצ') 4989-10-09 טנוס נ' הראל חברה לביטוח, פסקה 12 (21.8.2011); ת"ק (תביעות קטנות ת"א) 54421-07-14 ברזאני נ' הכשרה חברה לביטוח בע"מ, פסקה 11 (5.6.2015)), ולעומת זאת, במספר פסקי דין ראו הערכאות הדיוניות בחלקי גפיים, כגון ברך, כחלק מהגפה, ראו למשל: ע"א (מחוזי י-ם) 44379-03-12 כהן נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, בפסקה 16 (6.9.2012); ע"א (מחוזי חי') 50577-03-18 הראל חברה לביטוח בע"מ נ' הישאם (20.2.2019); ת"א (שלום הרצ') 17171-07-10 אוחנה נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, בפסקה 17 (18.3.2012); תא"מ (שלום פ"ת) 10362-09-14 מרדכי נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, פסקה 8 (27.1.2016); תא"מ (שלום ת"א) 11450-09-15 פויירינג נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, פסקה 7 (2.6.2017); ת"א (שלום ת"א) 11-32619-16 פלוני נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ, פסקה 20 (20.8.2018); ת"א (שלום י-ם) 54167-09-17 א. ד נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, פסקה 5 (11.1.2019); ת"א (שלום ת"א) 47808-04-18 פלונית נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ, פסקה 34 (21.6.2020).

14. נוכח כל האמור, אני סבורה כי השאלה המתעוררת במקרה דנן אינה תחומה אך לנסיבותיו הקונקרטיות של המבקש, והיא בעלת השלכות רוחב על פרשנות פוליסות ביטוח נוספות בעלות הוראות דומות לפוליסה דנן. כמו כן, כפי שבואר לעיל, פסיקת הערכאות הדיוניות בשאלה האמורה אינה אחידה, ובית משפט זה טרם הכריע בנדון. אשר על כן, מצאתי לקבל את בקשת רשות הערעור, אך ביחס לשאלה האמורה, ולדון בה כאילו ניתנה רשות לערער והוגש ערעור על-פיה, כאמור בתקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. אציין כבר עתה כי דין הערעור להידחות.

האם הברך היא חלק מהרגל כמשמעה בפוליסה, או איבר עצמאי?

15. בראש ובראשונה, יצוין כי עסקינן בפרשנות הוראות פוליסת ביטוח, וכדברי השופט י' כהן, על חוזה ביטוח, כמו על כל חוזה אחר, חל כלל הפרשנות, שיש לפרש דברי החוזה "בלשון פשוטה ומקובלת של בני-אדם" (ע"א 179/73 בחן חברה לביטוח בע"מ נ' ליבוביץ, פ"ד כח(1) 701, 713 (1974); ההדגשה שלי, י. ו.). אף בענייננו, מענה לשאלה הפרשנית הנדונה אינו מחייב פלפולים פרשניים מרחיקי לכת, ודי בלשון בני אדם ובהגיונם הפשוט של הדברים. אבאר.

16. השאלה הניצבת להכרעתנו היא האם הברך מהווה חלק מהרגל (והדברים יפים לגבי חלקי גפיים נוספים, כגון ירך, שוק, מרפק, זרוע וכדומה). ואמנם, לפי לשון בני אדם, יש להשיב על שאלה זו בחיוב, שכן הרגל היא גפה אשר מורכבת מחלקים שונים, בכללם ירך, שוק, מפרק ירך, ברך וקרסול – חלקים אשר בלעדיהם לא ניתן יהא לבצע את הפעולות שנועדה הרגל לבצע לפי טיבה וטבעה. ודוק: אף אם בהקשרים מסוימים (למשל: אנטומיים או בלשניים) ניתן להתייחס לחלקים אלו באופן נפרד ועצמאי, הרי שאין בכך כדי לשנות את ההבנה המקובלת לגביהם כחלקי רגל. אין ספק, אפוא, כי פרשנות המונח רגל בפוליסה "בלשון פשוטה ומקובלת של בני אדם" (שם) מחייבת את המסקנה לפיה השלם שווה לסך חלקיו, היינו כי המונח רגל כולל בתוכו, מטבע הדברים, אף את חלקי הרגל השונים. אני סבורה אפוא כי הבנה אחרת, לפיה יש להחשיב את הברך ודומיה (שוק, ירך מרפק זרוע, ועוד) כאיבר עצמאי, כשיטתו של המבקש, היא "הבחנה מלאכותית שאין לה מקום" (עניין כהן, בפסקה 16; ההדגשה שלי, י. ו.).

17. חשוב לציין כי אף עמדת המאסדר שהוגשה בעניין אביגדור, ואשר התייחסה לשאלה דומה לזו שעולה בענייננו, צידדה בפרשנות לפיה יש להתייחס לשוק כאל חלק מן הרגל, ולא כאל איבר עצמאי, וזאת, בין היתר, "מכיוון ששוק היא חלק מהרגל והפוליסה מציינת מפורשות פגיעה באופן חלקי ברגל" (שם, בפסקה 7.2). דברים אלה יפים, בשינויים המחויבים, אף לענייננו, ולא ראיתי להבחין בין ברך ובין שוק בהקשר זה.

18. לבסוף, נדמה כי העמימות הפרשנית לכאורה אליה התייחס בית משפט השלום בפסק דינו נובעת בעיקרה מן העובדה שלצד קביעת שיעור תגמולי הביטוח שישולמו עבור נכות מלאה ברגל, מפרטת הטבלה אף חלקי רגל כגון כף הרגל ואצבעותיה. בית משפט השלום סבר כי הבחירה לכלול חלקי רגל מסוימים בטבלה, ולהימנע מהתייחסות

ייחודית לחלקים אחרים, יוצרת עמימות באשר למעמדם של חלקי הרגל שאינם מופיעים בטבלה – עמימות שאותה יש לפרש נגד המבטחת-המנסחת ולטובת המבוטח.

19. כשלעצמי, איני סבורה כי עצם ההתייחסות המובחנת בטבלה אל חלקי רגל כגון כף רגל או בוהן, מעיד, בהכרח, כי יש לראות בחלקים אחרים של הרגל אשר לא פורטו בטבלה, כאיברים עצמאיים לעניין פרשנותה של הפוליסה. למעשה, ייתכן כי התייחסות מובחנת זו, מלמדת דווקא את ההיפך – שכן יש בה כדי להעיד שבמקום שבו המנסח ביקש להתייחס לחלקי הרגל באופן נפרד הוא עשה כן באופן מפורש (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ש' שטמדר: "ברור הוא כי הברך היא חלק מהרגל ... הרגל נמשכת מן האגן ועד כפות הרגליים כאשר החלקים העיקריים בה הינם ירכיים, ברכיים, שוקיים וכפות רגליים. הרגל מופיעה ברשימה של האיברים שנקבעו להם אחוזי נכות. אין התייחסות לברך, משום שהיא חלק מהברך [צ"ל רגל, י.ו.], ומנסח הפוליסה לא מצא לנכון להגדירה בנפרד. אולם לא ניתן לומר שמשום שאיננה מופיעה בנפרד יש לפצות פגיעה בה על פי סעיף 5.1.4 בלי לבצע התאמה, שכן לא מדובר באיבר שאינו נזכר ברשימה, אלא בחלק מאיבר שכן נזכר ברשימה" (ראו: עניין הישאם, בפסקה 21 (הדגשה שלי י.ו.); וכן ראו דברים דומים בעניין כהן, בפסקה 16)).

20. משמצאתי, אם כן, כי לשון הפוליסה אינה מעוררת קושי או עמימות כלשהם, ממילא אין מקום להפעיל בענייננו את הכלל הפרשני לפיו אי בהירות בחוזה ביטוח תפורש נגד המבטח אשר ניסח את החוזה (ראו למשל: ע"א 5775/02 נווה גן (א.כ.). בניה פיתוח והשקעות בע"מ נ' הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ, פ"ד נח(2) 307, עמוד 315 (2004); ראו גם: דודי שורץ וריבי שלינגר "חוזה הביטוח: חובות גילוי ופרשנות – התפתחויות בראי הניתוח הפסיכולוגי של המשפט" קרית המשפט ה' 349, 356-359 (התשס"ה)). כן אין רלוונטיות במצב דברים זה אף לכלל הפרשני לפיו בפרשנות חוזה ביטוח יש לאמץ את הפרשנות המוצעת על-ידי המבוטח ככל שהיא סבירה ונסבלת מבחינה מילולית, משכלל זה מתאים לנסיבות שבהן לשון החוזה היא רב משמעית – מה שאין כן בענייננו (ראו: רע"א 3128/94 אגודה שיתופית בית הכנסת רמת-חן נ' סהר חברה לביטוח בע"מ, פ"ד נ(3) 281, 297 (1996); שורץ ושלינגר, בעמודים 356-359).

21. זאת ועוד, אני סבורה כי כפי שקבע בית המשפט המחוזי, קבלת פרשנות המבקש להוראות הפוליסה אכן עלולה להוביל למצב אבסורדי שבו מבוטח שרגלו נקטעה במלואה יקבל תגמול נמוך מזה שיקבל מבוטח שנקבעה לו נכות חלקית בברך. אעיר בהקשר זה, בהתייחס לדברים שכתב בנדון בית משפט השלום, כי אמנם בסעיף 11(ג)(2) לתקנות המל"ל נקבע כי דרגת נכות בשל מספר פגימות באותה הגפה לא תעלה "על אחוזי

הנכות שנקבעו לקיטוע החלק הפגום של אותה גפה". ברם, סעיף 7(ג) לנספח קובע כי "למעט האמור בסעיף זה, תקנות הביטוח הלאומי לא יחולו על פוליסה זו" (ההדגשה שלי, י.ו.). משכך, למצער ברמה התיאורטית, רשאי רופא המבטחת לקבוע בגין פגיעה בברך אחוזי נכות אשר יזכו את המבוטח בתגמולים העולים על אלה המשולמים בגין נכות מלאה ברגל, ואין כל היגיון בפרשנות חוזית אשר תוביל לתוצאה אבסורדית מעין זו.

22. הנה כי כן, אני סבורה כי הפרשנות לפיה "ברך" אינה מהווה איבר עצמאי ומובחן, אלא שהיא חלק בלתי נפרד מ"רגל", היא הפרשנות הנכונה והמתבקשת שיש להעניק להוראות הפוליסה. לפיכך, אין מקום להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי כי תגמולי הביטוח עבור נכות חלקית בברך יחושבו ביחס לשיעור התגמולים שנקבע בטבלה עבור "איבוד גמור ומוחלט של רגל אחת".

23. סוף דבר: אציע לחבריי לדחות את הערעור, ובנסיבות העניין, לא ייעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ד' מין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, כ"ט בניסן התשפ"א (11.4.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט